

til Ende uden Resultat, da at stemme imod en yderligere Forlængelse af den nuværende Tilstand uden Hensyn til, om vi derved kommer ud i Kaos; derved kunde vi nemlig maaske fremtvinge en virkelig rationel Løsning af dette Forhold, og det maa der til.

Schovelin: Jeg maa give de ærede foregaaende Talere Ret i, at Tidspunktet sikkert er lidet egnet til at foretage en gennemgribende Reform af Det kongelige Teaters Stilling. Vi Danske plejer at have Ord for at være et Teaterfolk, og det er maaske derfor ikke upassende at vælge dette Tidspunkt til at vise, at vi dog har en alt for levende Sans for det, der foregaar paa Livets store Skueplads, til i dette Øjeblik at rette vore Tanker og vort Lovgivningsarbejde mod de maledede Kulissers Scene. Heller ikke anser jeg Tidspunktet for egnet til med den tilbørlige Overlegenhed og Upartiskhed at drøfte en Sag, der utvivlsomt vilde medføre store Udgifter straks og senere tillige aarlig tilbagevendende Udgifter for Statskassen. Jeg hører ikke til dem, der tror, at man ret vel, naar man virkelig skal drive en national Scene, som den bør drives, kan undgaa at se den arbejde med Underskud.

Jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at det gjorde en ikke ringe dramatisk Virkning, som det allerede er nævnt, at se den højtærede Finansminister dukke op ligesom en vis dæmonisk Person, der dukker op i „Det gamle Spil om Enhver“, men her dog ikke i Epilogen, men i Prologen, og ligesom pøbe Stillingen for den højtærede Kultusminister. Men selve de Oplysninger, som den højtærede Finansminister gav, skræmmer mig ikke særdeles. Hvis vi her i Landet skal have en Skueplads, der virkelig uden Frygt og Sidehensyn skal kunne løse den Opgave at fremføre Kunst af den Art, hele Folket ønsker at se paa den danske, vor nationale Skueplads, er det min faste Overbevisning, at Underskud i vor Tid vil blive en fuldkommen Selvfølgelighed. I hvert Fald er saa meget vist, at noget Middel til at raade Bod paa Underskuddet kan det neppe blive, at man sætter Billetpriserne betydeligt ned, saaledes som det ærede Medlem for Københavns 13de Valgekreds (A. C. Meyer) foreslog. De Bemærkninger, dette ærede Medlem fremsatte, var overhovedet prægede af den lagttagelse, han gjorde gældende, at et kun halvt fuldt Hus virker daarligt paa den fremtrædende Kunstner — der var

derfor ikke heller rigtig Hoved og Hale paa mange af hans Bemærkninger. Nu for Øjeblikket kan man da i alt Fald ikke klage over de brede Lags Mangel paa Adgang til Det kongelige Teater; thi det har i en lang Periode været yderst vanskeligt for os andre at komme i Det kongelige Teater, hver anden Aften var Teatret omtrent fyldt af Fagforeningsmedlemmer, og naar man ikke havde den Ære og Fordel at være Fagforeningsmedlem, var det helt vanskeligt at komme der. Naar det ærede Medlem fordybede sig i Spørgsmaalet om, hvem der havde bedst af at gaa i Det kongelige Teater, og mente, at i og for sig kunde velstillede Folk saamænd godt undvære det, vil jeg sige, at et Skuespil som „Det gamle Spil om Enhver“ har netop rige Folk overordentlig godt af at se.

Men endelig er der ogsaa en anden og nok saa vigtig Betragtning, der synes mig ligefrem at nødvendiggøre en Udsættelse af denne Sag. Det er et teknisk Hensyn: vi befinder os nemlig i dette Øjeblik i en Slags Revolutionstilstand med Hensyn til den sceniske Kunst eller rettere med Hensyn til Maaden, hvorpaa Teatret teknisk set skal indrettes. Vi lever i en Brydningens, i en Eksperimenternes Tid. Der er foregaaet saa uhyre meget i de sidste Aar paa dette Omraade. Vi har set, hvorledes man har fjernet Sufførkassen, har arbejdet paa at gøre Teatret intimt paa den ene Side og ved andre Lejligheder skikket til de meget store Virkninger. Vi har set de berømte Max Reinhardt'ske Eksperimenter, som netop pegede i begge Retninger, og alle disse Ting er neppe afklarede saaledes, at man i dette Øjeblik kunde faa den rette tekniske Løsning af Sagen, naar vi skulde til at dele Nationalscenens Drift og derved opnaa en rigere Udnyttelse af Teatrets kunstneriske Kræfter. Der vilde i dette Øjeblik høre stort Mod til at sige bestemt, hvorledes man skulde indrette Talescenen og indrette den tilbageblivende Bygning paa Kongens Nytorv. En Slags Fornemmelse af, hvad der foregaar i Udlandet, og hvorledes man eksperimenterer paa dette Omraade, har vi alle herhjemme faaet ved det Skuespil om „Enhver“, som jeg nødtes til at fremhæve for anden Gang, idet vi her for vore Øjne og Øren har set demonstreret, hvilken Betydning det har, at Skuespillerne kommer tæt ind paa Livet af os og ikke skilles fra os ved det gabende Svælg, som Orkesterrummet danner. Derfor synes jeg, alt muligt i Øjeblikket taler for at udsætte